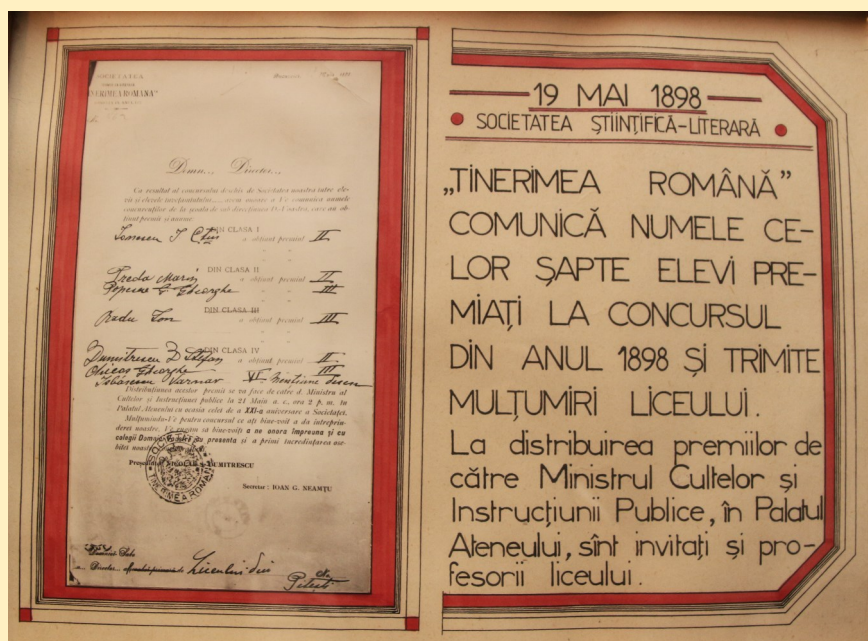

Colectivul didactic al Colegiului *Ion C. Brătianu* are satisfacția de a număra, an de an, absolvenți ai colegiului printre fruntașii multora dintre instituțiile de învățământ superior. Rezultatele bune, pe care absolvenții colegiului le obțin dincolo de pragul școlii, mărturisesc despre seriozitatea și calitatea muncii profesorilor lor. În toamna anului 1964, școala a primit din partea Facultății de Matematică a Universității din București o scrisoare în care se spunea:

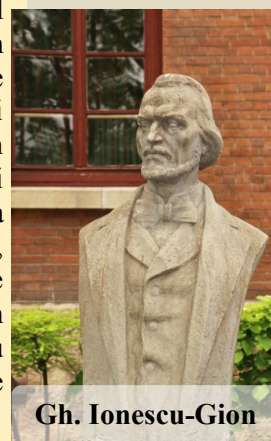
Conducerea facultății vă exprimă pe această cale călduroase felicitări pentru rezultatele obținute în pregătirea matematică a absolvenților dumneavoastră. În fiecare an avem plăcutul prilej de a verifica această pregătire prin candidații la examenul de admitere veniți de la școala dumneavoastră, examen la care ei realizează rezultate remarcabile, pe care le confirmă apoi ca studenți.

O importantă moștenire culturală

Iulia Guțu, bibliotecar

Biblioteca **Gheorghe Ionescu - Gion** din cadrul Colegiului Național *Ion C. Brătianu* a fost înființată în anul 1878 într-o simplă sală de clasă, prin bunăvoința și implicarea Paraschivei Ștefu Nicolau. Această iubitoare de cultură de acum aproape un secol și jumătate, ctitor al celei mai vechi biblioteci din orașul Pitești, a decis să facă o investiție pentru sufletul său, donând prin testament suma de 200 de galbeni, punând astfel piatra de temelie a primei biblioteci publice. La începuturile sale, Biblioteca a fost adăpostită într-una dintre camerele gimnaziului din localitate (unicul în acea vreme). Pe atunci, fondul bibliotecii număra 230 de cărți, mai târziu a crescut prin donații, printre care cele mai valoroase și importante făcute de Alex. Vericeanu (5.000 de lei în 1902; au fost cumpărate cărți de la Paris, Viena, Roma) și de Gheorghe Ionescu - Gion. În 1904, Ana Ciupagea, soția lui Ionescu- Gion, a donat peste 1.000 de volume din biblioteca personală, în limbile română, franceză și italiană.

Gh. Ionescu-Gion

Pe parcursul anilor, fondul bibliotecii a crescut, ajungând în momentul de față la aproape 36 de mii de volume, o adevărată comoară informațională, pe care nu o tănuim, dimpotrivă, la fiecare început de an școlar, elevii claselor a IX-a au parte de o prezentare care caută să le arate că prin intrarea în liceu au și șansa de a se folosi de această colecție impresionată de cărți, adăpostită de o bibliotecă școlară care invită la cunoaștere, la lectură.

Și ar mai fi de spus că Biblioteca este cea mai frumoasă încăpăre din clădirea liceului, fiind impresionantă și surprinzătoare (de la sobe până la pereții frumos ornamentați). Și pasionantă, fiindcă aici se găsesc ingredientele necesare evoluției spirituale, de la cărțile de sute de ani până la exemplare ale „Bibliotecii fără ziduri” – cartea electronică. Și pentru că aici, între pereții bibliotecii, s-au petrecut fapte culturale de neuitat, cum ar fi întâlnirile cu personalități precum Alțeta Sa Regală Principele Radu, Eleonora Brătianu, istoricul Adrian Cioroianu, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, scriitorii Bogdan Suceavă, Varujan Vosganian, D.R. Popescu, miniștri ai învățământului Ecaterina Teodorescu, Andrei Marga, jurnalistul Octavian Știreanu, președinte al României Emil Constantinescu, ambasadori ai S.U.A., Japoniei în România și alții. În acest spațiu atrăgător și ademenitor al bibliotecii au loc concursuri, proiecte educaționale, unde elevii implicați participă cu mare drag și multă dăruire.

Muzeul memorial al Colegiului

1976 – 2016

40 de ani de la înființarea Muzeului Memorial
Marin Manu Bădescu
al Colegiului Național *Ion C. Brătianu*.

Muzeul Colegiului Național *Ion C. Brătianu* a fost înființat din inițiativa profesorului de limba și literatura română Marin Manu Bădescu.

În martie 1971, cu cererea nr.892, se adresa conducerii școlii: *Personal mă angajez să achiziționez materialele necesare și să organizez activitatea, ca un modest omagiu adus liceului în care mi-am făcut studiile și mi-am continuat activitatea ca profesor, începând de la 1 martie 1945.*

Decizia pentru înființarea acestui muzeu poartă nr.269 din 23 mai 1976 și este semnată de profesorul Alexandru Doagă, directorul școlii în acea perioadă. Cunoscând valoarea dascălilor de odinioară și a elevilor formați de aceștia, profesorul Marin Manu Bădescu a dorit să avem astăzi acest muzeu, mărturie și evocare a unor dascăli de seamă.

Printre obiectele expuse în muzeu se află și câteva portrete (pictură pe pânză în ulei) ale foștilor directori, lucrute de profesorul de desen Atanasie Iliescu, primele cinci numere ale revistei *Junimea*, apărute în anul 1908, două numere ale revistei *Trivalea* (1935, 1936), colecția revistei *Mlădițe* (1966-1978), colecția revistei *Junimea* – serie nouă, care a aprut până în 2008, *Revista Catedrei de Limba și Literatura Română*, numeroase fotografii și documente, două viori, o violă și un violoncel. Instrumentele muzicale au fost lucrute de profesorul de biologie Remulus Macarie, lutier de mare talent. Au fost foarte apreciate atât în țară, cât și în străinătate. Pe una din aceste viori a concertat marele compozitor George Enescu.

În muzeu se află, de asemenea, lucrări ale foștilor elevi și profesori precum Virgil Tempeanu, Ion Minulescu, Vladimir Streinu etc., dar și ale profesorilor de azi: Mona Maria Vâlceanu, Lucian Costache, Iudita Dodu Ieremia, Constantin Vărășcanu, Iulian Untaru ș. a. Zestrea muzeului este scoasă în evidență și prin lucrările profesorului N. Apostolescu, specialist în materie de istorie și critică literară. N. Apostolescu este cel care a avut sarcina de secretar al consiliului, pentru ridicarea bustului lui G.Ionescu – Gion, ca omagiu pentru donarea bibliotecii sale liceului.

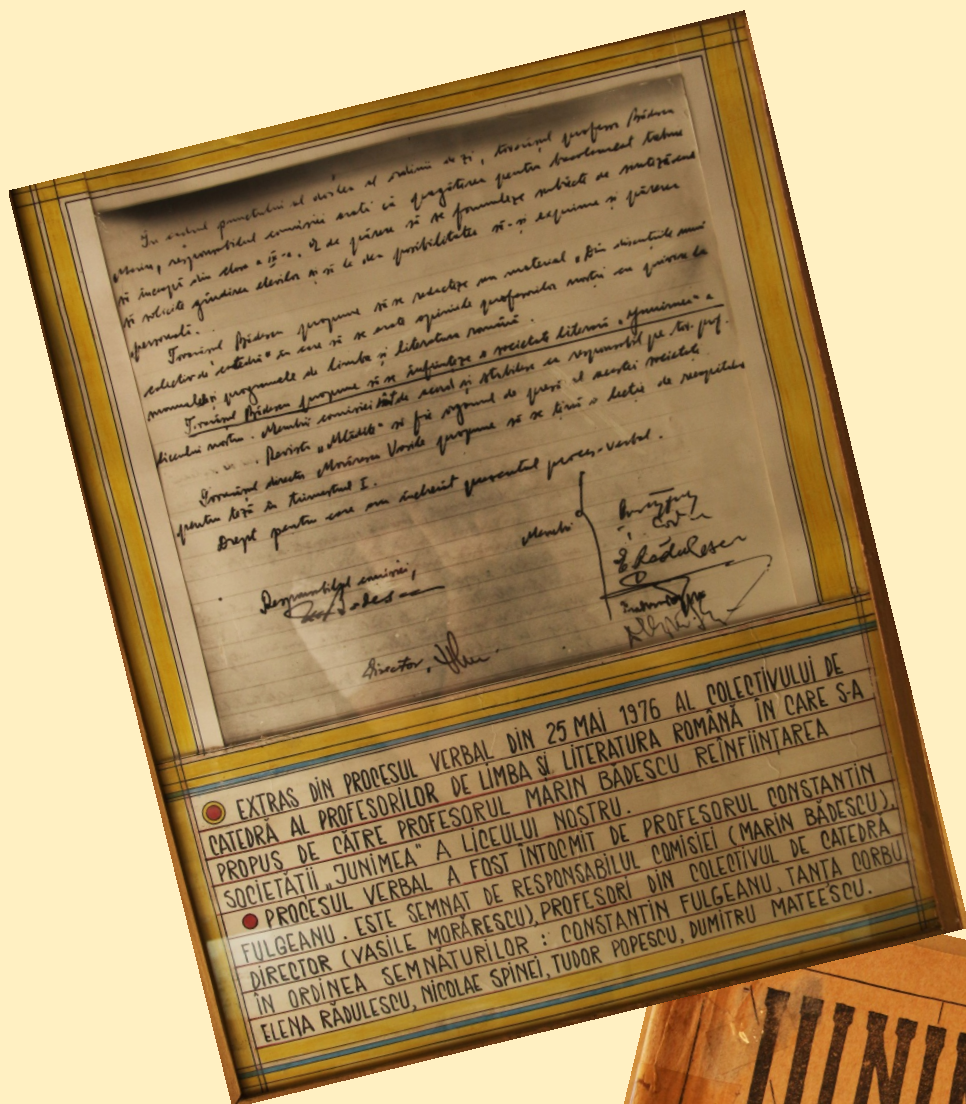
Printre cei care s-au ocupat de dotarea acestui muzeu, a fost și profesorul de limba și literatura română Constantin Fulgeanu, fost elev al profesorului M. M. Bădescu. A fost cel care a condus activitatea muzeului între anii 1978 – 1998. În prezent, custodele muzeului este profesorul Lucian Costache, care a îmbogățit zestrea de obiecte, cărți, documente etc. legate de viața liceului.

Acum, la ceas aniversar, nu putem avea decât respect pentru cei care au fost și-au slujit cu devotament în acest locaș de cultură. Avem datoria să păstrăm această tradiție și să continuăm din generație în generație să îmbogățim zestrea muzeului cu noi lucrări, care să ne amintească de activitățile didactice și culturale desfășurate în acest locaș de cultură, care este Colegiul Național *Ion C. Brătianu*.

Facem, pe această cale, un apel către toți cei care dețin documente, fotografii, obiecte sau lucrări personale să contribuie în continuarea la dotarea muzeului, care, odată cu renovarea școlii, va primi un spațiu adecvat.

Muzeul memorial al Colegiului

MINASIAN, Eduard B. (n.16 august 1928, Giurgiu – d. 9 mai 2016, Pitești). Matematician, profesor, om de cultură. Stabilizat în Pitești din anul 1928. Liceul *Ion C. Brătianu* (1947), Facultatea de matematică din Iași (1952). Profesor la Școala Profesională Comercială din Pitești (1953-1954). Școala Medie Nr.1 Pitești / Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, cursuri serale (1954-1959), cursuri de zi (1959-1989), după pensionare, profesor de astronomie (1989-1994). Cadru didactic emerit, numeroși olimpici naționali și internaționali, vicepreședinte filiala Argeș a Societății de Științe Matematice, conducător al Cercului pedagogic de matematică, metodist voluntar, titlu de *profesor fruntaș* (evidențiat), obținut în două rânduri, donator mobilier Biblioteca *G. Ionescu-Gion* a colegiului, împreună cu aparatură de laborator și reviste de chimie, lunetă performantă, primite de la alt absolvent al liceului, promoția 1947, Marin Bumei, profesor universitar în Los Angeles, S.U.A.;

inițiator al revistei de matematică pentru elevi, *Mathesis* și fondator, împreună cu soția, profesor Eugenia Minasian, al primului laborator de informatică din Pitești. Autorul lucrării *Încă un pas în învățarea matematicii școlare: aritmetică, algebră, analize* (2001). Președinte al comunității armenesti din județul Argeș (2000-2004). Conferințe pe teme științifice, informații despre eclipsa totală din 11 august 1999, urmărită cu mijloace moderne, împreună cu profesorii Atanasie și Alexandru Brichiuș. Cetățean de Onoare al Argeșului (prima ediție), membru al Clubului *Armand Călinescu* de la Centrul Cultural Pitești. Numeroase recunoașteri publice.

Profesor Constantin Vărășcanu

OMAGIU PROFESORULUI EDUARD MINASIAN

A intrat în clasă un bărbat înalt, cu mers ușor legănat și ferm. A mers spre catedră, a așezat catalogul și a venit în fața primei bănci de pe rândul din mijloc al clasei și și-a spus numele. Știam din orar că avem matematica. A ținut să ne precizeze că matematica e o știință grea, dificilă, dar fabuloasă și că studiată sistematic, logic, cu multă muncă, ne va oferi satisfacții nebănuite, că nimic nu e mai plăcut decât să găsești soluția unei probleme sau a unui exercițiu și că asta e, de cele mai multe ori, mai important decât aflarea rezultatului. Am aflat care sunt apoi compartimentele matematicii: aritmetica, algebra, geometria, trigonometria și altele, și că nu poți fi un bun matematician dacă nu înțelegi totalitatea acestei științe, că frumusețea ei constă în această deschidere a totalității.

Am înțeles din prima clipă, și eu și colegii mei, elevi în clasa a IX-a la Liceul *Nicolae Bălcescu*, azi Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, că profesorul nostru de matematică își iubește disciplina pe care o predă și că nici noi nu trebuie să facem altfel, dacă vrem să reușim. Tot din prima clipă am simțit respect și încredere față de acel om. După 50 de ani, impresia mea nu numai că a rămas neștirbită, ci, dimpotrivă, a adăugat prețuire, dragoste și multă, foarte multă recunoștință. Profesorul făcea în așa fel încât să te simți important și să adaugi în fiecare zi, fie și cât de puțin, ceva la formarea ta ca specialist și ca om.

Nu ne-am simțit niciodată umiliți de profesor, deși nu excelam toți la disciplina pe care o predă. Ierarhizările erau ferme și corecte. Eram însă preocupați să înțelegem și să aflăm cât mai mult.. Personal, am urmat o altă carieră, una filologică, deși urmăam o secție reală, ca și colegul de bancă, Cristian Tuță, care a ajuns actor de mare talent, dar felul de a gândi logic e meritul său la care știa să adauge, întotdeauna, un dram de visare și de imaginație, căci matematica și arta, poezia au fost, din acest punct de vedere, într-o relație foarte bună. Cunoșteam așadar un *mare profesor*, sintagmă aproape de nefolosit astăzi, pentru a nu-i deranja pe cei nechemați. Profesorul avea chemare, avea talentul și știința pentru a-i învăța pe alții. Așa cum chemare, adică vocație, pe vremea aceea, aveau cei mai mulți dintre profesorii noștri de la *Bălcescu*: Nicolae Spinei, Matei Iulian, Elena Vasile, Ion Pricolici, Elena Ștefănescu...

Profesorul Eduard Minasian, căci despre el este vorba, a iubit matematica, a iubit școala și ne-a iubit pe noi, elevii domniei sale. Deși bolnav în ultimii ani, nu a lipsit niciodată de la activitățile festive

In memoriam

ale școlii: începutul de an școlar, serbarea Colegiului, de la nicio altă activitate la care era invitat. A purtat mereu o relație civilizată cu colegii și una de apropiere prietenească, părintească față de foștii elevi, indiferent ce profesie au îmbrățișat aceștia. Și ce oameni au ieșit de sub gândul profesorului nostru! Caractere, fără de care omul este nimic, cum ne spunea, și buni profesioniști. Aș spune că e plină lumea de elevii domnului profesor, din Argeș până în America și nu e unul care să nu aibă cuvinte de respect și de prețuire pentru profesorul de matematică.

Îmi amintesc o întâmplare, căci nimic nu ține un om în viață mai mult decât amintirile, pentru că omul dispare abia atunci când dispar și amintirile despre el, până atunci e viu în conștiința celor care l-au cunoscut. Trebuia să rezolvăm o problemă de geometrie din *Gazeta matematică*. Ne-am străduit aproape toată ora, fiecare încercând soluții de rezolvare. Am crezut că i-am dat de cap și am primit încuviințarea domnului profesor să finalizăm rezolvarea. Dan Mânduțeanu, elev la care ținea foarte mult, eminent la matematică, după tot efortul nostru, a venit la tablă, a unit cu o linie două puncte de pe figura geometrică fixată pe tablă și a tras concluzia că problema se poate rezolva și altfel, mult, mult mai simplu. Profesorul a stat puțin pe gânduri și a încuviințat nu numai că soluția este bună, dar și că ar putea constitui o *inovație* în rezolvarea acelui tip de problemă, care ar simplifica foarte mult un raționament matematic. Ne-a explicat și nouă cât de simplă era soluția, dar cred că mulți au rămas măcar nedumeriți. Erau acele momente în care matematica era fascinantă și pe care profesorul știa să le folosească cu mare înțelepciune...

Aveam, la un moment dat, note mici la un obiect. Profesorul m-a luat deoparte și m-a întrebat ce se întâmplă. I-am spus că e o atitudine, că învăț, știu să răspund, dar nu vreau. Mi-a spus că va vorbi cu profesorul respectiv, deși nu avea nicio obligație, că mă roagă să iau un buchet de flori, că dânsul are de făcut o vizită la acel profesor și că vrea să vin și eu pentru a pune lucrurile la punct. Nu puteam să refuz, deși aveam nedumeririle mele și îngrijorările mele. Am ajuns acasă la acel profesor și nu s-a deschis deloc discuția despre mine, domnul profesor de matematică a motivat prezența mea prin faptul că ne-am întâlnit întâmplător, având amândoi un drum comun și că ne-m abătut numai pe la profesorul în cauză, că eu m-am oprit la florărie ca să nu vin cu mâna goală într-o casă unde intram pentru prima dată. De atunci, relația mea cu profesorul acela s-a schimbat radical, fără niciun fel de altă intervenție.. Acesta era *Omul* despre care scriu azi cu tristețe.

Ne întâlneam adesea pe Calea București sau în *Expo Parc*. Era însoțit de soția sa, mereu alături, mereu împreună, uniți de dragostea unuia pentru celălalt și prin matematică. Doamna Eugenia Minasian era tot profesor de matematică la colegiul nostru. Am studiat matematica o vreme și cu Dânsa. Avea față de noi o atitudine cu adevărat părintească. Eram probabil copiii pe care nu i-au avut.. Am fost, cu siguranță, și copiii lor, căci așa ne-au îndemnat să credem! Recunoștință amândurora – pentru ce ne-au învățat și pentru ce ne-au sfătuit.

Îmi va lipsi acest om deosebit, pe care îmi făcea întotdeauna plăcere să-l întâlnesc și care îmi dădea impresia că sentimentul e reciproc. S-a bucurat când a aflat că sunt profesor de limba și literatura română la același liceu. „A fost mai puternic Spinei decât mine”, mi-a spus, cu aceeași voce caldă și înțelegătoare. În privința matematicii, Domnia Sa fusese la fel de puternic pentru mulți alții. Ceva din acea putere trecuse și în mine.

Profesorul meu de matematică din liceu, domnul Eduard Minasian, a fost un bun român și un bun armean, alături de întreaga colectivitate din Argeș, un bun creștin, un remarcabil și devotat profesor, un Cetățean cu onoare și demnitate, care a contribuit, a sporit și întărit prestigiul Colegiului Național *Ion C. Brătianu* din Pitești, învățământul matematic din Argeș, un om cum din ce în ce mai rar întâlnești.

O să ne lipsească și o să ne fie dor de Domnia Sa, nouă, elevilor, colegilor săi, celor care l-au cunoscut pe domnul Profesor Eduard Minasian. Să dea Dumnezeu ca acolo, în Ceruri, să fie locul lui liniștit și etern, ca să se împlinescă porunca, a omului care învinge viața, dar nu poate învinge moartea. Dumnezeu să-l odihneasă în pace!

Profesor Lucian Costache

Regret că nu v-am fost elev, Domnule Profesor Minasian!

V-am cunoscut când erați deja pensionar și veneați cu aparatul de filmat atât la începutul anului școlar, cât și la sărbătoarea de la finele anului, să ne vorbiți, să prindeți pe peliculă clipe nepieritoare din existența colegiului. În mai 2016, pregătindu-ne pentru această revistă omagială, am avut privilegiul de a vă auzi ultimele vorbe.

Vorbește încet, cu înțetăieri. Este năpădit de șuvoiul amintirilor, dar vorbele ies rar, șoptite. 1947, anul când a pășit pentru prima dată în Colegiul *Brătianu*. Își aduce aminte că nu a fost admis în iunie. Era armean. A fost admis toamna. La terminarea liceului a susținut examen de admitere la cinci facultăți și a fost admis la toate. A ales matematica. Modestia cu care mărturisește că a fost elev la B, nu la A, unde erau copiii profesorilor și cei mai dotați, față de care „eu nu eram așa dotat, făceam și sport” este tulburătoare. Un uriaș care nu ne privește de la înălțimea staturii sale, ci se apleacă cu înțelegerea unei minți luminate asupra celor mai mici.

Și iarăși își amintește... de profesorii domniei sale... profesorul de chimie Burcescu, întors de pe front, datorită căruia a îndrăgit foarte mult chimia, profesorii Mihalașcu, Peligrad, Morțun...

Și iată testamentul: elevii să învețe la toate materiile cu temei ca să-și formeze o carieră, să învețe începând cu matematica; profesorii să fie atașați de copii, să se prezinte fără notițe în fața lor, să comunice cu ei, să răspundă la orice întrebare a lor, să-i facă să îndrăgească materia, să fie aproape de vârsta lor.

Nu vă vom mai vedea la *Zilele Colegiului* anul acesta, domnule profesor! Sărbătoarea împlinirii celor 150 de ani de existență a Colegiului *Brătianu* va fi mai săracă, precum și anii ce vor veni. V-ați grăbit să plecați către eternitate și întru eternitate vă va fi scris numele în sufletul urmașilor urmașilor domniei voastre, ca și pe treptele de piatră ale acestui locaș pe care l-ați iubit și l-ați slujit atâta vreme! Dumnezeu să vă odihnească în pace și în lumină!

Profesor Iudita Dodu Ieremia

Colegiului *Brătianu*

Profesor Constatin Vărășcanu

Ceasul vechiului liceu
Bate timpul Ateneu,
În picturi brătienesți,
Din istorii românești.

În liceul din Pitești,
Numai flori ai să găsești;
Curcubeiele iubirii
Nasc semințele gândirii.

Urcă zodia Brătianu,
Cu lumină în tot neamu',
Roind numărul de aur,
Din tezaur în tezaur.

Semințe de logaritmi,
În imperialii crini,
În compasul cerului
Și echerul fratelui.

În enigmă și mister,
Brătianu-i cavalier;
Cu sămânța ideală,
A-nfrățit Arta Regală.

Cu sau fără uniformă?

Profesor Cristina Atanasescu

M-am gândit că ar fi potrivit să aduc în discuție subiectul uniforme școlare, un subiect pe cât de vechi, pe atât de... nerezolvat. Și vreau să încep acest subiect plecând de la câteva rânduri descoperite întâmplător, navigând pe internet: *„în lipsa unor măsuri energice în cazul absenteismului școlar și fuga de la ore se cunoaște foarte bine numărul impresionant de absențe înregistrate chiar anul trecut și în prima parte a acestui semestru la nivel național de ordinul zecilor de milioane.”*

Introducerea uniformelor școlare ar putea să conducă la scăderea absenteismului? Sau ar putea duce la creșterea nivelului de siguranță în unitățile de învățământ și la reducerea violenței în rândul tinerilor? Eu cred că da! Cred că purtând uniformă, subconștientul elevului este responsabilizat, deoarece, spun specialiștii, „elevul are o altă proiecție despre sine în spațiul public și este și conștient că poate fi mai ușor identificat”.

Uniforma școlară cere un anumit comportament, uniforma disciplinează, uniforma oferă elevilor un anumit confort, nu îi uniformizează deloc, dimpotrivă, elevii capătă o anumită distincție și prin ținută. Elevii noștri ar trebui să fie mândri de blazonul liceului căruia îi aparțin și, ca atare, să-l poarte cu respect atât în școală, cât și în afara ei.

Oare uniforma nu îi învață pe elevi să fie mai toleranți? Ne confruntăm destul de des cu situații în care unii dintre elevi sunt discriminați în funcție de aspectul exterior. Purtarea uniformei nu ar reduce diferențele dintre elevi?

Nu sunt de acord că uniforma școlară ar conduce la uniformizare. Mă gândesc că am putea alege pentru elevii colegiului nostru o ținută care să îi personalizeze, nu să le inhibe dezvoltarea personalității. Educația, bunul-simț, cultura generală și inteligența pe care le are elevul se observă indiferent de hainele pe care acesta le poartă.

Nu vreau să cred că purtând o ținută decentă (să nu-i mai spunem uniformă), specifică liceului nostru, elevii ar fi împiedicați să se exprime liber. Uniforma instaurează, mai degrabă, o atmosferă profesională, impune respect și responsabilitate. Dar... „tot ce este obligatoriu naște rezistență”, spunea cineva! Adolescenții sunt tentați să se împotrivescă, fiindcă ei vor să aibă puterea de a decide, să aibă ultimul cuvânt.

În concluzie, eu cred că nu ar trebui să impunem elevilor purtarea uniformei, ci să-i convingem să o poarte!

La mulți ani, Brătianu!